

inimesed varjupaika leidsid. Kuda enamiste lõiges nii sugustes paikades lugu, nõnda räägiti ka siin, et enne mõnda viirastust salateedel kuulda ja näha oli olnud. Edamehed naerisid igasord, kui neile waimude rändamisest midagi räägiti. Ommetegi pidi viimaks naljakas arvatut loost töösi töusma. Üks soldat seisnes taunis walgel suve ööl wahi torral ühe wana torni wärawa ees, kust suitsas trep ülesse senna kambri viis, kus pealiku torter oli. Wahi lõnnib, püss õlal, edasi tagasi wärawa ees, kui äkitselt üks walge hobune õue peal nähtavaks saab. Wäljast ei wõinud elajas senna tulla, sest ümberringi õue joosid kindlad mürrid, ja wärawad olid luku. Hobune wahtis hilgarval sõrafilmil wahisoldati peale. Julge südamega mehel ei olnud kartust, waid tema pidas nõuu, hoost finni püüda, lootes hommikul peremehe käest jooduraha teenida, kui hobuse käte viib. Terasemalt waadates nägi mees, et kinnitil terawa lõriwade taga suured silu sarwed seisid, ja inimese jalad al olid. Seal kulus mehe süda pükki ja tegi jalad nii raškels, et sammu paigast ei jõudnud tööta. Tema mõtles: "Kui sina mulle midagi wiga ei tee, siis ei tahka mina sinu külge puutuda." — Torni sel lõi praego üks, seal kadus hobune ära, kui oleks ma sisse wauunud. Nüüd ajas hirm mehikesel iulsed püstti kui sea arjaksed; hirm oli teda lüpsetanud, et ta sõna ei wõinud suust wälia saada, kui teine mees teda wahisorralt peastma tuli. Pääwa walguks töi

teisel hommikul mehele julgust ja tegi leelepaeslad wallali; tema jutustas oma öösesi imeliku lugu teisitele; jut töüs aegamööda ka pealiku lõriwa, kes seda asja naeruks pani. Aga kui sest nähiud hobuse waimust pikemalt sõameeste bulgas suuremat lori tehti, kui pealiku melepäras tuli, ja tema nägi, et mitu wahiwa sõameest tondi kartuse kütkeesse longes, siis laskis ta tondinägijat oma ette kutsuda. Siin sõitis tema soldatit ebauslikku meeles ja tühja kartuse päras; selle peale andis ta lõigile alamatele kindlat lääslu; et esimene, kes öösel kinnitil jälle silma pidi saama, sedamaid tema toapoissi pidi kutsuma. Toas poissile kinnitas pealik: Sina pead mind unest ülesse äratama, et ma oma silmaga wõin lugu näha saada. Mis nüüd sündis? Enne kui nädala pääwad mööda jõudsid, tuli toapoiss ühel ööl herat äratama; sest kimmel hobune seisnes jälle seassamas lohas, kus teda esimest korda oli nähtud. Wäepealik tegi sohe fära; rahwas joostis igalt lohast kolu, ime-elajat waatama; ka kohuwanem tuli oma sulastega senna. Lugu oli töösi! kimmel seisnes nende silmade nähtaval. Igamees wõib ful arwata, mis suur nende imekas panemine oli; sest ei pealikul ega kohuwanemal olnud nii sugust hoost talis, mis ennast oleks wõinud lahti kieku ja hooowi peale tulla. Kinklast lulu pandud wärawad tunnistasid teiselt poest, et wäljast kedogi siese ei wõinud peasta. Siiski nägi pealiku herra, et hobusel ei silu sarvi pääs ega inimese